

Herinneringen aan Ina Bakker

Als een wervelwind kwamen ze binnen, de "Amsterdammers" op dat weekend van Oase nu zo'n 3 jaar geleden. Vier mensen die bij elkaar in de auto zaten en die het zichtbaar goed met elkaar konden vinden. Het schaterlachen en de kwinkslagen waren niet van de lucht. De bestuurder van de auto was Ina Bakker, een wat hip ogende dame van in de vijftig met pretogen. Haar lelijke eendje kon je het hele weekend lang al van verre horen aankomen met haar vrolijke rebellenclub.

Op een wat rustiger moment vertelde Ina me dat ze bezig was een theetuin met een galerie op te zetten in Holysloot, een dorpje net ten noorden van Amsterdam. Ze had daar een boerderij met een aantal schuren en een mooie tuin en wilde in het weekend de tuin en de galerie openstellen voor publiek en dan koffie met gebak serveren.

Later ben ik er eens langs gegaan en was ik op slag verliefd op de plek waar Ina een echt paradijsje had gecreëerd. Alles aan de plek was schilderachtig. In de eerste plaats natuurlijk Ina zelf, met haar kleurige rokken en sjaals. Dan het wijdse water van de Die, een inham van het IJsselmeer, waar de tuin aan gelegen was, de vele zwaluwen die

overal rondvlogen, de prachtige binnentuin met de vele bloemen, mooie zithoekjes en een pottenbakkersoven. Ina was pottenbakster geweest, maar had vanwege haar reuma het pottenbakken er aan moeten geven.

Eén van de schuren had ze ingericht met mooie grijze stoelen en tafeltjes met witte kleedjes. Zo hier en daar zaten er wat spinnenwebben bij de ramen, wat het geheel nog schilderachtiger maakte. Kortom zo'n oord waar je alleen van dromen kan dat het bestaat en wat opweegt tegen wel honderd van die sfeerloze McDonald's waar Nederland mee volgeplempt wordt.

Ook in de winter ging ik erheen. Ik zat dan urenlang uit te kijken over de Die. Elk gevoel van tijd en ruimte viel dan van me af. Of ik zat urenlang met Ina te praten onder het genot van een glaasje wijn. Het leek wel of onze gesprekstof nooit oprakte. Er gebeurde vaak iets onverwachts: zo hebben we een keer onze lievelingsgedichten voorgedragen aan een Iraniër die toevallig langskwam. Bij die gedichten was ook dat gedicht over de

tuinman en de dood.

Haar boerderij was groot, maar voor haar zelf had ze niet veel ruimte nodig in haar paradijsje. Altijd was er wel

Ina's boerderij in Holysloot

iemand anders, die de woonkamer harder nodig had dan zij zelf: een meisje dat voor haar eindexamen zat of een Catalaans echtpaar dat voor de bevalling van hun kind naar Holysloot kwam of een pottenbakstervriendin uit Turkije, die voor een maand met haar kinderen kwam logeren. Zelf vergeleek ze zich dan met een non, die steeds minder voor zichzelf nodig had.

Eind juli is Ina zo maar in haar slaap overleden. Ze was één en zestig jaar. Het was op één van die stormachtige, regenachtige nachten waar dit jaar zo vol van is. Ze ligt begraven op het piepkleine kerkhofje van Holysloot. Ik kan het nog steeds niet vatten.

Lieve Ina ik zal je zo missen.

(de theetuin blijft - 's zomers - open in het weekend)

Vlieg, Ina vlieg met de zwaluwen die over het water van de Die scheren. Drijf weg met de wolken die het water overkoepelen. Of versmelt met het ruisen van de wind in de wilgen op de plek waar jij zo thuishoort aan de oevers van de Die.

Josie Dubbeldam

"The closest thing to poetry is a loaf of bread or a ceramic dish" Pablo Neruda
Ina Bakker (r.) met vers gebakken steenovenbrood tijdens Oase-weekend in Genk (B.).